

Llegim

HE LLEGIT NO SÉ ON

EVA PIQUER

04/11/2017

Quan els llibres ens entenen

LES ESQUERDES I ELS CLAROBSCURS DE LA CONDICIÓN HUMANA

Per fugir de la realitat (i, a la vegada, intentar trobar-li cert sentit) no se m'acut un refugi millor que els llibres. Ho he pogut comprovar de nou aquests dies, en què m'han abduït les pàgines de *Tot és possible*, d'Elizabeth Strout. De debò que no exagero quan parlo d'abducció. Aquest aplec de contes que es pot llegir com una novel·la (una estructura que l'autora ja va provar amb encert a la premiada *Olive Kitteridge*) m'ha tingut feliçment segrestada, i m'ha obligat a repescar de la prestatgeria un altre títol de la mateixa escriptora: la novel·la breu *Em dic Lucy Barton*. Tots dos llibres han estat

traduïts per Esther Tallada i publicats per Edicions de 1984. Creieu-me: llegir-los l'un darrere l'altre és una experiència deliciosa.

Elizabeth Strout (Portland, 1956) s'estima els seus personatges. Els escolta i fa que els escoltem. Amb una senzillesa aparent que et desarma, amb aquella depuració estilística que només aconsegueixen els més bons, la narradora nord-americana ens torna a acostar a una colla de vides humanes per mostrar-nos-en les misèries, les contradiccions, les esquerdes. Les històries de Strout ens permeten conèixer millor els qui ens envolten i ens donen pistes per saber qui som nosaltres mateixos. Perquè les tragèdies alienes no estan tan lluny de les pròpies. Totes les famílies desgraciades ho són a la seva manera, diu la famosa frase de Tolstoi, però desenganyem-nos: no n'hi ha tantes, de maneres. Tant tu com jo acabem estimant malament i complicant-nos l'existència més del que caldria.

L'AMOR IMPERFECTE I LA LITERATURA QUE COMBAT LA SOLITUD

Elizabeth Strout admet que els seus llibres tracten sempre d'un mateix tema, l'amor imperfecte. Que potser -goso afegir- és l'únic amor possible. Per dir-ho en les paraules que el personatge de la Patty voldria adreçar a una amiga seva però no troba el moment de pronunciar, "tots plegats estem fets un garbuix, Angelina, i tots ho fem tan bé com sabem, i estimem de manera imperfecta, Angelina, però està bé així".

En un relat de *Tot és possible*, la Patty es compra un llibre escrit per Lucy Barton. Com ja sabíem els lectors d' *Em dic Lucy Barton*, la Lucy és una dona que ve d'una infantesa pobre en un poble d'Illinois però se sobreposa al passat i ascendeix en l'escala social, i ara fa d'escriptora a Nova York. La Patty llegeix el llibre i hi connecta: "Ara, així que la Patty va entrar el cotxe al jardí de casa i va veure els llums que havia deixat encesos, es va adonar que el llibre de la Lucy Barton havia entès el que li passava a ella. Era exactament això: el llibre l'havia entès. I encara li quedava la dolçor d'aquell caramel de color groc a la boca". Vet aquí el que fan amb nosaltres segons quins llibres: ens entenen, ens fan sentir menys sols. Que ja és molt.